Núm. 199 **Desembre 2015 - Genen de 2016**

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Marxa de torxes contra la violència masclista

Una marxa de torxes va recórrer el barri de Sants el 25N per denunciar la violència masclista i sumar-se més tard a la manifestació unitària que va voler posar de manifest que "No morim, ens maten" i va reivindicar l'autoorganització i la defensa feminista.

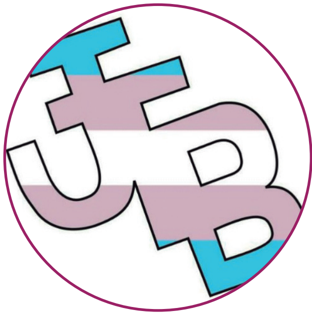
Pàg. 4

Repressàlies per l'#EfecteCanVies

Diverses campanyes s'han posat en marxa per denunciar els judicis contra les persones detingudes per l'#EfecteCanVies. Per una banda, el de l'Iker, veí de Sants, realitzador audiovisual i documentalista vinculat als moviments socials, encausat per la gravació de l'actuació policial durant el desallotjament. També la campanya antirepressiva Quatre Roses que vol denunciar la persecució de la dissidència política amb el cas de quatre joves detinguts durant la setmana de l'#EfecteCanVies.

Pàg. 12

Entrevista:
Àlex
Joves Trans de Barcelona

Què [redacted] amaga [redacted] la [redacted] neutralitat del [redacted] discurs [redacted] periodístic [redacted] ? [redacted]

Dediquem les pàgines [redacted] centrals d'aquest número [redacted] a desvetllar de quina manera [redacted] els mitjans de comunicació [redacted] contribueixen a fer una cobertura [redacted] inadequada de les violències [redacted] masclistes, [redacted] i a demonitzar el moviment [redacted] anarquista. [redacted] Alhora, [redacted] us [redacted] facilitem [redacted] algunes [redacted] eines per comunicar amb [redacted] rigor i visió de gènere.

Pàgs. 6-8 [redacted]

EDITORIAL

Allà on renaix de les runes...

Al novembre va fer un any i mig d'aquells episodis que quedaran per sempre a la memòria comuna d'aquest barri. Fets que no van deixar indiferent a ningú. Una proba de foc a l'organització popular i al teixit associatiu del barri. Recordem aquells dies convulsos, plens d'emocions. Contentes per aquell despertar col·lectiu, però amb el cor glaçat de veure l'estat en que vau deixar la sala de Can Vies on va néixer, créixer i viure la Burxa, així com la resta del Centre Social. Va ser des d'aquella petita sala on un grup de persones del barri van decidir dotar-se d'un mitjà per fer allò que Orwell definia com a periodisme: transmetre allò que molesta als poderosos. I és per això que ens vau voler destruir i enterrar-nos, però no sabíeu que érem llavors, i que ara florim de les runes que mai no vau poder cremar. Ara tornem a l'espai del que mai ens vam separar, continuant amb aquell projecte que mai acaba, a un número de celebrar els 200 exemplars. I volem fer-ho amb vosaltres, les imprescindibles, les que doneu sentit a la publicació, les que ens llegiu, les que ens repartiu, les que us anuncieu, les que col·laboreu, en definitiva, les que us estimeu el barri. Per això, com que aquesta Burxa aplega els mesos de desembre i gener us demanem que us aneu preparant pel febrer, perquè 200 números no es fan cada dia; ho celebrarem com es mereix.

ALTAVEU

Identificar violències masclistes per poder-les combatre

La Trama, Sants

25 de novembre, Dia Internacional per l'Eliminació de la Violència de Gènere. Grans manifestacions, declaracions polítiques i bombardeig mediàtic. El discurs dominant parla de la xacra de la violència de gènere i les seves víctimes: xifres de maltractades i d'assassinades. Enumeracions d'una violència inquantificable.

Terrorisme patriarcal sona massa fort. A alguns els fa al·lèrgia enfrontar el feminicidi amb radicalitat, donat que implicaria analitzar l'estructura social que ens regula i ordena. Demana fer una crítica cap a allò que es denuncia, però també cap a allò que cada dia reproduïm amb les nostres conductes. Cap a aquests "homes dolents que assassinen", però també cap a tot el procés de socialització que ha construït aquests homes.

Encara hi ha resistència a polititzar les nostres relacions quotidianes i afectives, i els rols que tenim dins d'elles. Aquí fem una excepció, tot i que altres relacions socials (educació, economia, sanitat, treball) les analitzem políticament i amb ulleres revolucionàries. Polititzar és obrir la veda a l'anàlisi i al qüestionament, i encara tenim privilegis a perdre. Condemnem al violador de forma unànime, però seguim trobant-nos còmodes amb el fet que la nostra dona o mare ens prepari el dinar; o potser encara una persona trans ens genera desconcert pel nostre costum de classificar els cossos en els paràmetres de gènere binaris (home/dona). Són capil·lars que segueixen privilegiant l'home blanc, heterosexual i de classe mitjana per sobre de la resta de persones. Per tant, encara que els assassins de dones siguin quelcom central a combatre, s'ha de lluitar cada dia per tal de construir relacions d'igualtat entre tots els gèneres.

La Trama Feminista de Sants som un col·lectiu que aposta per l'autoorganització i el feminisme autònom, fent treball de barri, però amb diverses aliances — tant amb altres col·lectius del barri, com amb altres col·lectius feministes de la ciutat — que fem un treball intern i extern de lluita, començant per l'autoformació amb seminaris i tallers temàtics, passant per l'organització d'activitats que enforteixin el teixit social feminista, fins a l'elaboració i difusió d'eines que puguin fer més igualitaris els nostres espais de militància i oci alternatiu.

Tenim la ferma creença que la transformació feminista de la realitat no ha de relegar-se a les dones, lesbianes i trans, donant així per feta la feina; tampoc ha de recaure en els col·lectius feministes la responsabilitat de gestionar les agressions un cop han passat.

Generar espais segurs i lliures de violències sexistes és cosa de totes. Per això, aquesta mateixa setmana engeguem un procés de formació amb diferents col·lectius del barri de Sants, on compartirem el nostre propi camí intern de reflexió i aprenentatge dut a terme durant tot l'any passat, i del qual el resultat va ser el material "Eines per afrontar les agressions masclistes als nostres espais del barri".

Juntes aprenem a fer front a les violències patriarcals, compartint eines, donant-nos suport mutu, creant xarxes de solidaritat feminista i combatent allò establert que ens violenta, encara que estigui protegit amb normalitat. Ens anem fent fortes, i tenim la ferma convicció que el masclisme es combat en cada paraula, cada actitud i cada acció quotidiana que desbarata el domini de qui ostenta el privilegi a costa d'oprimir les altres.

Seguirem assenyalant el masclisme cada cop. Ni el 25N ni cap dia de l'any deixarem una agressió sense resposta. Treballem dia rere dia pel feminisme autoorganitzat, autònom i combatiu a Sants i arreu.

Salut i lluita feminista!

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Del podria al poder

Mercè Esteban, Sants

Podria, un professor, ser un aprenent; podria, també, ser ignorant del que aprèn l'alumne.

Podria, si pogués esborrar de les retines aquesta imatge jerarquitzada de la capacitat de saber que condiciona el concepte de pedagogia. Si s'obvia la igualtat d'intel·ligències i s'ordenen les persones en una escala de capacitats estem destinats a sotmetre'ns a la societat de la submissió, supeditats als propietaris de les claus de tot coneixement que cedeixen als professors tones de sabers que expliquen a trossos, amb pastilletes de pregunta-resposta, a qui no sap res; i així es forma un rol d'alumne que, des de la passivitat d'escoltar sense ser partícip del que escolta, pren apunts i no dubta que qui ensenya tot ho sap. Jacques Rancière, filòsof francès, d'aquesta subordinació de les intel·ligències li'n diu pedagogia de l'atontament.

Però totes, sense mestres, hem sabut i pogut parlar, dins d'un món de realitats i d'interpretacions complexes, de significats i significants plurals, diversos i ben variats. I si hem estat capaços d'aprendre això tan complex, per què neguem la capacitat de continuar-ho fent?

Podria, el professor, ser un company més. Podria ser una intel·ligència que ajuda a despertar-ne una altra, que ensenya sense haver de transmetre coneixements; que impulsa l'aprenent a utilitzar les seves pròpies eines, que motiva per anar més enllà del vòmit de les explicacions... Podria ser-ho si, en comptes d'actuar com a autoritat magistral fent de barrera entre la matèria i l'aprenent, decidís fer de mediador entre el què i el qui. Si el coneixement és lliure, per què posar-hi fronteres?

El coneixement flueix de les relacions fruit de les interaccions entre persones; els sabers circulen sense titularitats privades, lliures d'amarar qualsevol disposat a amarar-se de saber. No podem signar escriptures de propietat del coneixement perquè no ha estat de ningú que no sigui de "nosaltres".

Si s'accepta que els sabers són comunals, són de tots i no d'algú, no hi ha jerarquies que valguin. Si partim de la consciència del poder saber, podem deixar de delegar les decisions de la vida quotidiana a aquell que el sabem savi. Podem saber, i juntes aprendre encara més; podem, també, vincular-nos a sabers quotidians que ens permetin tenir consciència de les condicions materials, polítiques, afectives, històriques i socials de la nostra vida i intervenir en elles des de l'autoorganització de sabers apresos comunalment, perquè és des de les veus dels que viuen i que volen continuar-ho fent, on hi ha la font de l'aprendre.

CARTA

Carta a Chacón

Amadeus, Sants

Del socialisme utòpic al socialisme científic i del socialisme científic al pla B del capitalisme; aquest ha estat el recorregut del socialisme i sembla que tu t'hi trobes molt bé. Recorda que la Revolució dels Clavells es va acabar amb el govern socialista presidit per Mario Soares, per recuperar de nou el capitalisme. I tu, Carmen, tens un problema, tens una paranoia del poder, de manar com sigui i amb què sigui. T'imagino davant de l'exèrcit quadrat saludant a la ministra, et deuries creure la dona més important del planeta.

Vas ser regidora del teu poble, Esplugues de Llobregat, i diputada a les Corts Espanyoles des del 2000 fins el 2013. Quan vas ser membre de la mesa, el primer que vas decidir va ser que els plens de l'ajuntament, del teu poble es fessin amb dissabte, per poder-hi assistir i cobrar dietes. Al ser la nena protegida del president Zapatero qualsevol et negava la petició, i tu, com de costum no t'importava el més mínim que molts treballadors de l'ajuntament els hi fotéssis el dissabte enlaire.

Quan vas ser nomenada ministra d'habitatge, seguint el pla B abans mencionat, en comptes de preocupar-te de l'habitatge públic i de la quantitat de gent sense casa, vas intentar augmentar a sis els jutjats de primera instància, per dedicar-se a desnonaments; d'aquesta manera els judicis podien sentenciar amb la màxima rapidesa possible per a fotre al carrer els qui no podien pagar —o bé el lloguer o bé la hipoteca— i tornar els pisos als bancs, que curiosament són els que més ens han robat, i alguns d'aquests robatoris han anat a butxaques de col·legues teus.

Tinc entès que, a part del pis que tens a Madrid i un xalet a Argentina —que l'has posat en venda—, a la urbanització de luxe, Mar de Pulpi, Almeria, t'has comprat un xalet, i com de costum has fet unes obres sense demanar cap permís, tot i que els veïns t'exigeixen la derogació de les obres i tu dius que NO, perquè t'ha costat molts diners.

La teva ambició arriba a tant grau de ceguera, que et pensaves ser presidenta d'Espanya, i no vas calcular que en Zapatero ja no manava; vas perdre. Vas intentar fer la fugida endavant perquè el teu orgull no pot aguantar el fracàs, I curiosament et va sortir la possibilitat de donar classes a Miami, no sé de què —i em sembla que tu tampoc—; tot i així, constantment apareixes per Madrid, i com que jo sóc molt mal pensat, imagino que potser vas intentar, a través dels anticastristes, —a Miami n'hi ha molts—, sopar o dinar amb ells i assessorar a l'amic Obama amb el tema de Cuba

Per desgràcia has tornat i ja t'has fet amb la propietat de PSC fent i desfent el que vols. Has fet Secretari General al Miquel Iceta, crec que mai el Miquel Iceta s'hagués pensat que podia arribar tant alt, que ja és dir, i el partit a caure tan baix; has confeccionat la llista del PSC per les eleccions del proper desembre, traient i posant els noms de militants de confiança i amics a la teva imatge i semblança.

Ja per despedir-me, vull recordar amb el màxim respecte al Sr. Francisco Piqueres Cisuelo, el teu avi matern —extraordinària persona, valent i lluitador antifranquista— que et va fer prendre consciència social, però la realitat és que no devia estar massa content de la teva consciència, ja que tu mateixa has dit que no t'havia votat mai.

Una marxa de torxes al barri i la manifestació unitària denuncien la violència masclista

«No ens morim, ens maten»

El 25-N, Dia Internacional contra la violència de gènere, es va viure també al barri de Sants on una marxa de torxes, convocada per diversos col·lectius, va recórrer els nostres carrers des de la plaça de Sants fins a la plaça Espanya, des d'on es va anar fins a la font de Canaletes per sumar-se a la manifestació unitària.

Redacció, Sants

Més de dues mil persones van participar a una manifestació que es va tenyir de lila per reivindicar l'autoorganització i la defensa feminista davant del negre del dol. La pancarta del col·lectiu Novembre Feminista obria la mobilització amb el lema: «No morim, ens maten. Contra la violència masclista, autodefensa feminista». Durant la marxa es va recordar, amb crits i cartells, que no són morts aïllades, sinó feminicidis i es va denunciar el llenguatge dels mitjans de comunicació que no parlen de morts, sinó d'assassinats (*veure A fons d'aquest mes*).

La manifestació va finalitzar a la plaça de Sant Jaume on es van llegir els noms de totes les dones i menors assassinades a l'Estat espanyol a causa de la violència masclista i, es van presentar, també, diverses lluites en clau de gènere. Finalment, es va fer la lectura del manifest on es va denunciar «la pervivència del sistema heteropatriarcal i capitalista, origen i nucli de totes les violències»; la «cultura masclista que encoratja, estimula, consent i atia l'ús de la violència contra les dones com exercici de poder i domini»; i la «violència estructural que opera a través de l'àmbit laboral amb feines precàries, sous baixos, atur elevat (...), a través de les retallades en l'àmbit social, deixant les dones que pateixen violència directa en situació de desempar i victimitzant-les doblement (...); a través de l'àmbit de la salut coaccionant la llibertat dels cossos de les dones legislant-los, cancel·lant-los i violentant-los (...); en l'àmbit d'ensenyament obviant models coeducatius i cooperatius i mantenint currículums escolars i plans d'estudi que vehiculen la cultura de la violència» També es va denunciar la «violència institucional que sosté i manté aquestes estructures sense reconèixer i assumir la responsabilitat cabal en l'eradicació o la perpetuació de la violència vers les dones».

Mobilització a barcelona durant la jornada del 25 de novembre

RAQUEL RAPPINI

En llibertat l'anarquista santsenc empresonat

El passat 28 d'octubre 9 persones vinculades al moviment llibertari foren detingudes a diversos indrets de Catalunya. Una d'aquestes persones, veí de Sants fou empresonat preventivament per ordre judicial

Jes Orquadi, Sants

El 30 d'octubre les 9 persones detingudes en la segona fase de l'anomenada Operació Pandora passaven a disposició judicial a l'Audiència Nacional, el jutge dicta llibertat provisional per a 8 d'aquestes persones i l'empresonament preventiu d'una d'elles.

La persona que fou empresonada era un veí de Sants, advocat laboralista, membre de la CNT-AIT de Barcelona i del col·lectiu Acció Llibertària de Sants. 18 dies després del seu empresonament a Soto del Real (Madrid), el jutge Juan Pablo Gomez, havent revisat els informes elaborats pels Mossos d'Esquadra, va ordenar la seua posada en llibertat, sota fiança de 8.000 euros

Durant la seua estada en presó, es van succeïr diverses mobilitzacions arreu de l'Estat espanyol exigint el seu alliberament. A més del carrer diversos col·lectius i organitzacions han exigit el seu alliberament, un dels casos més sonats ha sigut el comunicat signat per Advocats Democrates Europeus (AED/EDL), que formen part de l'Associació Lliure d'Advocats. En aquest comunicat expresaven la seua preocupació pel fet que la persona empresonada era també alhora qui defensava alguns dels detinguts en la primera part de l'Operació Pandora. Els advocats criticaren com es va dur a terme la detenció i que se li hagués aplicat la pena màxima, i expressava que podrien haver optat per altres mesures menys greus.

Un altra de les preocupacions del comunicat és el fet que no és el primer cop que la justícia espanyola opta per empresonar advocats i relacionar-los en les causes en les que estan involucrats com a lletrats «no és el primer cop que els advocats són posats sota vigilància, perseguits i empresonats a Espanya, en la major part dels casos en relació directa amb el seu exercici professional» Afirmen que aquesta pràctica suposa una violació del dret a un judici just, recollit a l'article 6 del Conveni Europeu dels Drets Humans

Quatre Roses contra la repressió política

Agus Giralt, Sants

«Dissidents, mai delinqüents». Aquest és l'explícit eslògan de la campanya antirepressiva Quatre Roses. Una campanya que es va engegar durant el mes de novembre i que vol descobrir a l'opinió pública el cas de quatre joves detinguts durant la setmana de l'Efecte Can Vies, un exemple més de la dura repressió que es va desencadenar després del desnonament del centre social santsenc.

La tercera nit de protestes a Sants, mentre el barri seguia sota un ferri control policial i els ciutadans veien la seva llibertat de moviment, reunió, manifestació i descans negades per controls aleatoris, càrregues i vols nocturns d'helicòpters, quatre nois: Adrià Vilà, Joan Pujades, Carles Escrig i Albert Escrig van ser detinguts al carrer de Roses, a tocar de la plaça de Can Mantega.

Segons el testimoni dels detinguts, tot i no haver ofert resistència, van patir fortes agressions físiques, així com vexacions per part dels antidisturbis. Fruit d'aquest ús arbitrari de la força tres dels nois van resultar greument ferits i van haver de ser atesos a l'Hospital Clínic. Un d'ells presentava una forta contusió al cap i un altre tenia l'envà nasal trencat.

Després de l'agressió els quatre joves van ser emmanillats i detinguts. No van servir de res els precs dels nois que advertien que un d'ells tenia la síndrome de Tourette, un trastorn neurològic que es caracteritza per la presència de múltiples tics motors i que evidentment fa perillós el fet d'estar emmanillat. Segons van denunciar els nois no només es van incomplir els protocols aplicables en un cas d'aquestes característiques sinó que el jove va haver de suportar tota mena burles i humiliacions dins el furgó.

Els quatre joves van presentar una denuncia per les tortures rebudes i finalment el 25 de novembre es va fer public que el jutjat, després de la investigació, portarà a judici als 7 mossos que van participar en la detenció. Segons la cambra els indicis que els antidisturbis van colpejar als joves de manera injustificada són evidents. Però en paral·lel hi ha un altre judici pendent de celebrar-se, el que tindrà als quatre joves a la banqueta.

A l'espera que aquest es celebri els joves s'han vist sorpresos pel fet que mentre la Fiscalia de l'Estat sol·licita una pena d'entre any i mig i dos anys de presó, la sol·licitud de la Generalitat eleva la petició fins als 7 anys. Per aquest motiu el primer objectiu de la campanya Quatre Roses és aconseguir que la Generalitat es retiri dels càrrecs que s'imputen als joves, tal i com ja va fer l'ajuntament barceloní.

Per aconseguir-ho la campanya Quatre Roses busca un allau de solidaritat que s'estengui pels barris i els pobles a la qual es vagin sumant persones i entitats i ha plantejat gran quantitat d'accions arreu del territori. Moltes entitats ja s'han adherit al manifest que es pot llegir a la web www.quatreroses.net i diversos ajuntaments del Maresme, com Arenys de Munt, Mataró i Arenys de Mar, a proposta de la CUP, ja han aprovat declaracions institucionals en favor dels joves detinguts.

A Sants, després de la presentació de la campanya a Can Vies, el grup de suport als joves represaliats està preparant un festival musical solidari que tindrà lloc a Can Batlló el 23 de gener.

VIDES DE BARRI

«El Casal hauria de repensar-se de dalt a baix»

Als anys vuitanta, el Mage —nom de guerra del Xavier Idrach— era conegut per les veïnes com 'el noi de l'estrella' perquè mostrava l'estelada sense por. Aquest històric militant independentista del barri va ser un dels fundadors, fa vint-i-cinc anys, del Casal Independentista de Sants Jaume Compte. Parlem amb ell del passat, present i futur d'una entitat batejada simbòlicament amb el nom d'un dels líders del marxisme català dels anys trenta.

Jordi Peralta

Quan vau decidir impulsar el Casal?
L'agost del 1990. Teníem un local i estàvem organitzats políticament a través del Moviment de Defensa de la Terra, però volíem eixamplar la xarxa de contactes amb un projecte construït en clau de barri. La resposta va ser aquest Casal, integrat per persones que veníem del món polític però també per gent independent.

Una època convulsa en l'escena internacional...
A inicis dels noranta es desintegra el Bloc de l'Est i tenen lloc les independències dels països bàltics. Aquests processos ens van acabar de convèncer, ja que vam entendre que diverses posicions ideològiques podien compartir un projecte comú com és l'alliberament nacional.

L'independentisme, però, era minoritari en aquells temps.
Hi ha una frase d'un company del barri que ho expressa molt bé: "Cabíem tots en un autocar". Venim d'un món molt petit i reduït i realment preferim la situació actual al que els anys en què vivíem dins del gueto ideològic, si bé van servir per imaginar i pensar com podíem consolidar l'independentisme.

També són els anys de l'eclosió del rock català.
Vam voler aprofitar la conjuntura per promocionar els grups de música que utilitzaven la nostra llengua. És un orgull per a nosaltres afirmar que vam ser els primers a portar Els Pets i Brams a Barcelona.

A banda dels concerts, quines altres activitats organitzàveu?
També ens vam implicar molt en la solidaritat internacionalista, especialment en relació amb la Guerra dels Balcans, amb viatges a Bòsnia i a Croàcia inclosos. A banda d'això, alguns membres del Casal van acabar impulsant la Coordinadora d'Assemblees per la Llengua. Mirats en perspectiva, són projectes que resulten molt importants per comprendre aquest país i saber que venim de lluny i anem molt lluny.

L'entitat tenia cap tipus de rol en la lluita contra la repressió?
Estem estratègicament situats a tocar de la Model, on vam tenir molts amics empresonats. En aquest sentit, una de les coses més importants que vam fer és donar caliu als represaliats que sortien en llibertat. Al Casal trobaven un punt d'acollida i de suport.

És evident que el context polític i social ha canviat radicalment, i la prova d'això és que ens trobem immersos en un procés independentista. Les tasques que desenvolupava el Casal segueixen vigents?
Potser ja ha superat la funció que tenia. Ara el Casal hauria de repensar-se de dalt a baix tot valorant en quina situació es troba a dia d'avui, cap a on vol anar i com ho vol materialitzar. És complex i estem vivint un debat intern molt intens.

Quines opcions se us presenten?
Alguns pensem que una de les funcions que haurà de dur a terme el Casal serà mantenir viu el concepte de la nació completa: parlar de Països Catalans i ajudar els companys dels altres territoris a agafar consciència. També hauríem de preguntar-nos si seguim eixamplant la base social o bé pleguem veles i ens integrem en alguna altra entitat del barri.

Molta gent pensa que, passi el que passi, el Casal segueix essent necessari per al teixit popular de Sants.
Hem impulsat bons projectes i hem creat gent amb capacitat d'incidència en la difusió del missatge independentista, però hi ha d'altres entitats que poden dur a terme aquesta tasca i que actualment ho fan millor que nosaltres. Al cap i a la fi, a Sants tenim la bona tradició d'anar creant projectes que ajudin a fer avançar l'independentisme.

El Corte Inglés demana 8.500 euros a un veí de sants

El passat 29 de març de 2012 milers de persones sortiren al carrer per protestar contra la reforma laboral aprovada pel Partit Popular. A Sants al voltant de 200 persones van formar part d'un piquet que va recorrer els carrers del barri fent difusió dels motius de la vaga.

Jes Orquadi, Sants

Més de 170 persones foren detingudes o encausades per les diverses mobilitzacions portades a terme durant aquesta diada. Entre les persones encausades hi ha un veí de Sants, membre d'Acció Llibertària de Sants i de la CNT-AIT de Barcelona, acusat de danys i desordres.

És per aquest motiu que des de la CNT-AIT i Acció Llibertària de Sants han engegat una campanya que sota el nom «La vaga que volem», criden a fer un boicot al Corte Inglés, ja que aquesta empresa multinacional demana, a aquest veí de Sants i a un altra persona 8.500 euros en qualitat de responsabilitat civil i que segons expliquen no pensen pagar. «Perquè la repressió és quelcom col·lectiu i no individual. Desenes són les companyes anarquistes processades a dia d'avui per combatre l'Estat i el Capital. Volem que la resposta sigui també col·lectiva i no hipotecarem les necessitats futures de les nostres companyes».

Seguint aquesta premisa de donar una resposta col·lectiva en el darrer mes s'han fet una sèrie de mobilitzacions per exigir, al Corte Inglés que retire la denúncia contra les dues persones denunciades per aquesta empresa. Aquestes mobilitzacions sovint han anat acompanyades de piquets i crides al boicot als establiments pertanyents a la cadena espanyola, Sants, Sant Andreu, Gràcia, Nou Barris, Granada, Madrid, Salamanca, Sabadell... són només alguns dels llocs on s'han realitzats piquets solidaris amb les persones encausades. Durant la realització de l'anomenat Black Friday, la pressió contra l'empresa dirigida per l'exfalangista Dimas Gimeno s'ha fet més evident, en especial a la ciutat de Barcelona. Les entrades principals de l'edifici de Plaça Catalunya foren bloquejades durant alguns espais de temps des de divendres 27 fins al diumenge 29 de novembre i es van provocar també talls de trànsit al carrer Fontanella. Les accions de boicot han sigut vistes per molta gent i segons expliquen des de la CNT-AIT «la rebuda per part de la majoria de persones que passaven ha estat molt bo, animant-nos a continuar en la lluita i mostrant la seva indignació quan les relatàvem la política d'empresa que manté». Des de la campanya de boicot critiquen també les condicions laborals a les que es sotmet a la classe treballadora en multinacionals com el Corte Inglés. També han fet públic un debat sobre com enfrontar collectivament els processos judicials que es pot llegir al seu web. El judici està previst per al mes de gener, i de moment no sembla que la campanya de boicot contra aquesta multinacional vagi a aturar-se si aquesta no decideix retirar la denúncia

Més infromació: lavagaquevolem.wordpress.com

Diari de reconstrucció

Quan la repressió et toca de prop

CSA Can Vies, Sants

La repressió contra les activistes de l'assemblea i properes ha sigut una constant a la qual hem hagut de fer front. Som conscients que no és casualitat que les persones actives i compromeses políticament estiguem al punt de mira dels poderosos. Per ells és un intent d'afogar-nos econòmicament i atemorir-nos; per nosaltres, la mostra de la seva impotència i debilitat. La repressió doncs, no ha fet minvar un sol mil·límetre el nostre pas ferm cap a la cerca de la llibertat i un món més just.

El cas més sonat que ens va tocar de prop va ser l'empresonament preventiu de l'Andreu i en Rubén per la participació a la vaga general del 29M contra la reforma laboral i les polítiques austericides. La seva estada en presó va marcar l'agenda d'uns dies convulsos que van acabar amb la seva posada en llibertat. Avui, continuen igual de compromesos en aquesta i moltes causes més.

Aquesta vegada li ha tocat a l'Iker, nascut a Iruñea i veí de Sants des del 2004. L'Iker és una de les 84 persones encausades per l'anomenat #EfecteCanVies. Dos mesos després del desallotjament, el nostre company va ser assaltat per uns agents de paisà dels Mossos d'Esquadra quan sortia de casa seva i va ser detingut. L'ordre provenia d'un informe de la Brigada d'Informació d'aquest mateix cos policial. Després de passar algunes hores a la Comissaria de Les Corts, la detenció va quedar sense efecte i va poder recuperar la seva llibertat. Però el procediment judicial va tirar endavant i el proper 15 de desembre de 2015 tindrà lloc el judici.

L'Iker és realitzador audiovisual i documentalista vinculat als moviments socials del barri amb molts dels quals ha col·laborat. Com a membre l'assemblea de Can Vies, va realitzar la imprescindible tasca de documentar moltes de les accions i activitats que es van fer durant tot el procés de la campanya per aturar el desallotjament del CSA. Durant els dies de l'Efecte Can Vies va continuar desenvolupant aquesta feina, col·laborant amb els mitjans de la televisió comunitària «LaTele.cat» i el setmanari de comunicació «La Directa». Precisament, el motiu del seu judici és la gravació de l'actuació policial durant el dia del desallotjament. La fiscalia li demana una pena de 5 anys i mig de presó, i la Generalitat, com a acusació particular, 3 anys i 8 mesos.

Volem doncs, denunciar la persecució a la dissidència política i al dret a la lliure informació, bàsic i imprescindible en una societat que es vengui a si mateixa com a democràtica. Aquest és un atac a les persones que, com les companyes de la Burxa, pretenen mostrar la realitat lluny dels grans lobbys comunicatius controlats per grans empreses generant estats d'opinió segons els seus interessos polítics i econòmics. Ens volen a presó per informar.

Demanem la solidaritat i la difusió del cas per denunciar aquest cas repressiu i l'absolució sense càrrecs de totes les encausades que va deixar aquella setmana de lluita. #AcusatXInformar

Què amaga la neutralitat del discurs periodístic?

Elba Mansilla

El crit de «No morim, ens maten» retrunyia al centre de Madrid durant la Marxa estatal contra les violències masclistes el passat 7 de novembre. I aquesta interpel·lació directa a la premsa, assenyalada com un dels agents centrals en la presentació dels assassinats masclistes com a fets aïllats i no com un problema social que ha llevat la vida a 94 dones en el que portem d'any, va impactar l'equip de La Burxa, raó per la qual hem volgut dedicar l'A fons d'aquest mes a analitzar les males pràctiques periodístiques no només en la cobertura de les violències masclistes i la construcció dels estereotips de gènere. També hem volgut fer l'anàlisi extensiu a la criminalització del moviment anarquista, el col·lectiu que pateix amb major intensitat les conseqüències del «Periodisme d'Estat», que diu en Roger Vilalta.

La Drina Ergueta —periodista amb visió de gènere editora a La independent— i un investigador vinculat al Grup Contra la Criminalització ens donen algunes claus per entendre de quina manera els mitjans de comunicació amaguen la natura masclista i patriarcal de la violència vers les dones, i contribueixen a demonitzar el moviment llibertari.

Som conscient de la nostra responsabilitats com a cronistes i creadores de realitat. Per aquest motiu, des d'aquí afirmem el nostre compromís amb la comunicació rigurosa, popular i transformadora.

Pànic moral i mitjans de comunicació

El «terrorisme anarquista» a la premsa

Nube Roja

El 1972, el sociòleg Stanley Cohen va publicar Folk Devils and Moral Panics, un llibre que es va fer molt popular entre els investigadors de criminologia, però que també va tenir una influència important en els analisi de noticies i els mitjanse comunicació, en particular, als estudis sobre com els mitjans cubreixen a col·lectius socials 'desviats', 'outsiders', com ara bandes juvenils, anarquistes, punks, homosexuals, lesbianes, (in)migrants, okupes, activistes 'radicals', sense sostre, etc.; és a dir, tots aquells grups socials —folk devils— que estan fora del statu quo, que reten o que 'surten' del sistema. Cohen va explicar que «el pànic moral és el procés de definir una condició, episodi, persona o grup de persones com una amenaça pels valors i interessos de la societat». Aquest procés, d'acord amb Cohen, és capitanejat pels mitjans de comunicació que, a través de les seves informacions, reprodueixen models i estereotips —de demonització, criminalització, etc.— amb què es construeix un discurs d'amenaça al voltant de l'objecte de pànic.

Edificada l'amenaça, els mitjans donen peu a una sèrie de veus morals —usualment conservadores: polítics, religiosos, experts, autoritats, etc.— que ofereixen la seva opinió al voltant de l'amenaça: què fer davant d'ella, com aturar-la o eliminar-la. Les possibles solucions emanades per aquesta coral de veus poden o no arribar a aplicar-se. Posteriorment, si la repercussió de l'amenaça disminueix, pot ser oblidada, però si, pel contrari, augmenta el seu potencial, pot arribar a ser més visible.

La principal conseqüència del pànic moral reproduit pels mitjans és que, en primer lloc, només genera histèria col·lectiva i aporta poc o res d'explicacions al voltant dels fenòmens socials a què fa referència. Això està relacionat amb els valors i pràctiques periodístiques. En les notícies es privilegia els successos espectaculars, dramàtics o sensacionalistes —pànic, amenaça, violència, conflictes—, però és menor el treball periodístic d'investigació que explica perquè tenen lloc les coses, quines són les causes, en quin context surgeix un fenomen social, etc.

En segon lloc, el discurs de l'amenaça que es produeix amb el pànic moral només contribueix a la reproducció de la demonització i criminalització de l'objecte de pànic, amb la qual cosa es tendeix a adoptar mesures '*dures*' per fer-hi front. Per exemple, es recorre a les detencions policials, la judicialització, l'empresonament, l'expulsió —en el cas de les migrants—, entre altres mesures de tipus legal, però es deixen de banda altres opcions de caràcter més polític o social: el diàleg, la negociació, els acords, el consens, etc.

Tot i que el fenomen del pànic moral fou assenyalat per Cohen a la dècada dels setanta és un comportament que els mitjans de comunicació —sobre tot els mass media— no han deixat d'exercir a través dels anys, amb contextos i objectes de pànic nous —hi ha varis estudis al respecte, fes una ullada a internet—.

Un exemple proper de pànic moral es va viure a l'Estat espanyol amb la cobertura mediàtica de la denominada Operació Pandora, una acció policial realitzada el 16 de desembre de 2014 a les ciutats de Barcelona, Sabadell, Manresa i Madrid, que va consistir en la detenció d'onze joves, acusats, d'acord amb un comunicat dels Mossos d'Esquadra, de «pertànyer a una organització criminal, amb finalitat terrorista, de caràcter anarquista violent ».

Durant aquesta operació es van registrar domicilis i locals, un d'ells la històrica Kasa de la Muntanta, espai okupat a Barcelona amb més de 25 anys realitzan activitats autogestionàries socials i polítiques per la comunitat.

En un estudi, que encara està en curs, a càrrec d'un cercle d'investigadors de l'Analisi Crític del Discurs, denominat Grup Contra la Criminalització* (GCC), se senyala que en la cobertura de l'Operació Pandora va predominar una representació sensacionalista dels aconteixements que es va focalitzar en definir als joves detinguts com a «desviats, violents i criminals; és a dir, van ser catalogats com a folk devils».

L'anàlisi abasta les notícies publicades durant les primeres 24 hores després després que es realitzessin les detencions, i es va aplicar als 10 diaris més llegits de l'Estat espanyol, entre ells El País, El Mundo, La Vanguardia, Ara i el Punt-Avui.

En un nivell d'anàlisi lexicomètrica, el GCC indica que la major part de les notícies es van dedicar a informar sobre la detenció dels joves, que van ocórrer durant la matinada del dia 16, però hi va haver menys producció de notícies sobre la protesta social que es va realitzar el mateix dia a la tarda. Una protesta on el contingut polític va ser criticar l'acció de la policia i exigir l'alliberament dels detinguts.

En un altre nivell d'anàlisi discursiva denominada agentivitat, el GCC explica que la gran majoria dels titulars de les notícies es van centrar en descriure als joves com a agents socials negatius —'terroristes'— responsables d'actes il·legals i criminals. No obstant això, als titulars es va parlar molt poc de les accions negatives dels policies, per exemple, de la violència amb què van entrar a la Kasa de la Muntanya, destrossant la porta d'entrada i les habitacions dels seus habitants.

Des del punt de vista de l'anàlisi dels enquadraments periodístics, el GCC assenyala que en la cobertura informativa prevalen una narrativa on l'enquadrament central de les notícies va ser l'acció de la policia per detenir una 'organització terrorista anarquista'. No obstant això, tant en aquest nivell dels enquadraments com en el de l'agentivitat, el caràcter de presumpció dels detinguts va tenir poca visibilitat. És a dir, els joves van ser detinguts perquè presumptament havien comès, o podien cometre, actes de terror.

Però la presumpció d'innocència no va ser un enquadrament dominant en les notícies. El que va predominar va ser la demonització dels joves, representats com una amenaça per a l'ordre social. I en segon pla van quedar, per una banda, les accions negatives de la policia, i de l'altra, la protesta social en contra dels elements policíacs i el suport als detinguts.

En altres paraules, la premsa va reproduir la dinàmica del pànic moral. I aquest fenomen, com abans s'ha esmentat, té les seves conseqüències; l'únic que genera és histèria col·lectiva, però poc aporta per explicar els esdeveniments socials. A més, amb el pànic moral, es privilegia l'ús de mesures de tipus policíac o militar per resoldre l'objecte de pànic, deixant de banda mesures relacionades amb el diàleg, la negociació o consens.

Relacionat amb el que s'ha explicat anteriorment, cal assenyalar que després de l'Operació del 16 desembre de 2014, es van tornar a realitzar dues operacions similars. Al març de 2015 es va executar l'Operació *Piñata* en què es va detenir a 39 persones. A finals del mes d'octubre passat es va dur a terme la segona fase de l'Operació Pandora que va tenir com a resultat nou detinguts. En tots dos casos, als joves se'ls va acusar de pertànyer presumptament a una xarxa 'terrorisme anarquista'.

Això vol dir que les autoritats han decidit assumir accions policials per detenir joves, als qui, fins ara, no els han pogut acusar fefaentment de pertànyer a algun grup de 'terrorisme anarquista' com diu la policia. De fet, tots han estat posats en llibertat. Per tant, què és el que està darrere d'aquestes operacions policíaques? Les joves detingudes són realment una amenaça o es tracta només de crear pànic moral, on els mitjans de comunicació juguen un paper important? Com van ser les cobertures de l'Operació *Piñata* i la segona fase Operació de la Pandora? Es va reproduir la demonització i la histèria col·lectiva en lloc de l'anàlisi i l'explicació dels fets? Per respondre amb propietat a aquestes qüestions és necessari l'anàlisi i la investigació, com de fet alguns col·lectius i cercles d'estudis ja han posat en marxa. Esperem veure aquestes anàlisis difoses als mitjans de comunicació.

** Els resultats preliminars de l'estudi sobre la coberta de l'Operació Pandora realitzada pel Grup Contra la Criminalització seran publicats en diferents espais de comunicació i anàlisi crítica.*

Marxa estatal contra la violència masclista

SERGI RUGRAND/COL·LECTIU KRASNY BCN

Llampades i ombres en el tractament mediàtic de la violència masclista

Drina Ergueta

En llengua aimara d'alguna cosa fugaç, que apareix i immediatament se'n va, que es tracta d'una '*sunchu-luminaria'*. Així són les manifestacions públiques de rebuig a la violència masclista que es reflecteixen als mitjans de comunicació, en dues dates específiques en el transcurs de l'any: el 8 de març i el 25 de novembre. Focs artificials de brillantor efímera i estrèpit passatger a la nit.

Després la foscor torna i, en general, cobreix altre cop aquest tema. Amb ella es conviu quotidianament, sobre ella es tendeix a renegar de boca per fora i, no obstant això, a deixar passar o mirar a una altra banda a l'hora d'acuar. Excepte organitzacions i grups feministes que «es posen pesades» o són «molt radicals» amb l'assumpte.

Es va dir que van ser 200 mil persones les que es van manifestar contra la violència masclista a Madrid el passat 7 de novembre, on la presència de la delegació catalana va ser important. La setmana següent, a l'Estat espanyol es va produir l'assassinat d'una dona cada dia. Sembla, fins i tot, una revenja.

En el que va d'any, fins al 15 de novembre, oficialment es coneixen 48 feminicidis a l'Estat espanyol, dels quals 6 es van produir a Catalunya; però, les xifres que aporten organitzacions com feminicidio.net assenyalen que són 93 els feminicidis i assassinats de dones, de les quals 17 eren residents a Catalunya.

Aquestes dades solen ser obtingudes dels mateixos mitjans de comunicació que, dia a dia, van informant sobre nous casos de dones assassinades pels seus marits, nuvis o excompanys de vida, que és allò que es pren com a dada oficial; també d'atacs realitzats per tercers, persones alienes o que odien les dones, o per persones molt properes com un familiar o un fill, que són les que també sumen les organitzacions feministes.

Coincidint amb el 25N i el seu significat, un grup de periodistes expertes en el tractament informatiu de la violència masclista als mitjans va elaborar un decàleg amb recomanacions per al seu ús en els mitjans digitals. Aquestes expertes —Pilar López Díez, Sonia Núñez Puente i Juana Gallego— afirmen que la lluita contra la violència cap a les dones ha patit una regressió en els últims anys i que aquest fet es reflecteix en els mitjans de comunicació, també en els digitals.

Les recomanacions realitzades es sumen a les diverses guies que es van fer a l'Estat espanyol i a Catalunya des de diferents organitzacions i des de fa ja uns anys. En general, aquestes es refereixen a la cura que s'ha de tenir amb el tema, tot mantenint el rigor periodístic.

Recomanen l'ús de fonts expertes —i no de veïns i veïnes—, el respecte a la intimitat de la víctima i dels seus fills i filles, que s'eviti buscar raons que justifiquin el fet i l'assassí —com la gelosia o estats d'embriaguesa—, que es doni un enfocament social i no de succés policial, que no s'esmenti la nacionalitat de la víctima o del feminicida per no estigmatitzar el col·lectiu si és estranger, que s'eviti entrar en detalls morbosos dels fets, o que s'orienti a on anar en cas de ser víctima de violència masclista, entre d'altres.

Ben poc de les recomanacions es compleix, ni en els diaris generalistes i de llarg abast, ni en els mitjans locals que, en aquest sentit, tendeixen a cometre majors infraccions. Són els mitjans alternatius els que ofereixen una informació amb un tractament adequat de la violència masclista; però, el seu abast i els seus recursos són limitats.

Es publica sobre feminicidis i assassinats de dones, així com de violacions i de prostitució, són temes recurrents i no sempre amb un enfocament adequat ni amb la informació suficient; però, la violència masclista és molt més i d'això no se'n parla. No es diu res respecte a les altres violències, com la simbòlica, la psicològica, l'econòmica, la institucional, etc. Violències que són la base i el camí cap a la violència física.

La dona apareix, a més, en menors ocasions en els mitjans i si ho fa sol ser de forma infravalorada, sense lideratge, ni coneixements i en posicions victimitzades, amb imatges estereotipades, hipersexualizadas o estigmatitzades. Així ho demostren els estudis que s'han dut a terme a nivell internacional, com el GMMP 2015, o d'àmbit estatal des de l'Observatori de les Dones a els Mitjans de Comunicació; i ho van demostrant mitjançant el treball que realitzen, per exemple, l'agència de notícies *www.laindependent.cat* que analitza els titulars de portades en els principals diaris catalans i també les tertúlies de televisió; així com ho el nou *www.observatoriorigen.org*, que mira amb lupa el maneig informatiu als telenotícies.

Són molts els esforços que es realitzen des de diferents espais, ja siguin institucionals, professionals o d'agrupacions de la societat civil sensibilitzades amb la problemàtica i amb la lluita feminista.

Hi ha moltes llums permanents, que no són *sunchu-luminaries*, que il·luminen sobre com dur a terme un adequat tractament informatiu sobre la violència masclista. Es tracta de modificar consciències, formes de pensar que tenen una base física de relació entre les persones i per això no és fàcil, per això hi ha molt clars-obscurs, molt de rebuig i moltes ombres.

En el fons es tracta de canviar estructures de domini de gènere, i només quan això s'aconsegueixi, els mitjans ho reflectiran a totes llums. Fins llavors, allò que importa avui i el que és imprescindible des dels mitjans de comunicació, és il·luminar aquest camí.

Per un periodisme amb perspectiva

A poc a poc sorgeixen projectes periodístics i comunicatius que, en estreta col·laboració amb moviments de defensa dels drets de les persones front els comportaments i incitacions a l'odi i la discriminació, treballen perquè mitjans, periodistes i comunicadores incorporin una perspectiva crítica i la visió de gènere a les informacions que publiquen, perquè les cobertures informatives estiguin lliures de visions estigmatitzants i estereotipades. Els col·lectius i projectes que us presentem a continuació, no només busquen conscienciar els i les professionals de la responsabilitat que tenen per acabar amb els discursos perpetradors de clixés, sinó també bastir exemples i referents de bones pràctiques de periodisme compromès amb una comunicació crítica, ètica i transformadora.

Olalla Miret

La Independent
www.laindependent.cat
La Independent és la primera —i per ara, única— agència catalana de notícies amb visió de gènere que des de l'any 2010 posa a disposició dels mitjans de comunicació notícies, reportatges i entrevistes destinades a eliminar els estereotips, el sexisme i l'androcentrisme a tots els nivells de la societat.

La iniciativa neix a partir del treball de l'Associació Dinamitzadora de la Xarxa Internacional de Dones Periodistes i Comunicadores de Catalunya - Xarxa Internacional de Periodistes amb Visió de Gènere (XIDPICC-XIPVG), impulsada l'any 2005 per un grup de dones periodistes i d'altres professionals vinculades al món de la comunicació conscients del paper dels mitjans de comunicació en la difusió i reproducció de models de comportament i la necessitat de pensar i difondre models no discriminatoris i que fomentin la igualtat.

L'equip de La Independent està format per periodistes, col·laboradores i corresponsalies, a més de diverses expertes que fan opinió. També compta amb les 270 persones i col·lectius de la XIDPICC-XIPVG, que els fan arribar informació puntualment. L'agència també recull notícies d'arreu del món gràcies a 400 corresponsalies internacionals, integrades en una llista automàtica de distribució de notícies de la XIPVG.

La Independent incorpora la perspectiva de gènere en informacions d'actualitat vinculades a un ventall de temes molt ampli, com l'apoderament i el lideratge, la salut, les migracions, l'àmbit econòmic i laboral i les violències, entre d'altres.

A banda de la cobertura informativa, des dels seus inicis la Xarxa promotora de La Independent ha participat i impulsat tallers, conferències, publicacions, exposicions i altres produccions i serveis en l'àmbit de la informació i la comunicació des d'una perspectiva de gènere en col·laboració amb associacions de dones, ONGD, mitjans de comunicació i altres agents.

Acaba de celebrar el seu cinquè aniversari, i la seva pàgina web ja compta amb gairebé 4,7 milions de visites.

L'Observatori ORIGEN
www.observatoriorigen.org
L'Observatori Regular per la Igualtat de Gènere En Noticiaris, ORIGEN, és un projecte impulsat recentment per l'organització SUDS i l'Observatori de la Cobertura de Conflictes de la UAB amb la finalitat de millorar la cobertura informativa que fan les grans cadenes de televisió dels temes vinculats a les violències envers les dones a partir de la crítica constructiva a les pràctiques periodístiques dels principals mitjans de comunicació. Tot plegat, amb l'objectiu de fomentar la comunicació lliure de discriminacions i estereotips de les dones en situació de violència als mitjans.

L'Observatori analitza la cobertura de determinades informacions emeses pels grans canals de televisió i en fa una crítica constructiva i amb perspectiva de gènere en la qual s'identifiquen les mancances i els encerts. Amb un format breu i concís anomenat *Apunts*, no pretenen oferir una visió exhaustiva de la peça, sinó que se centren en un o dos aspectes que consideren escaients. L'anàlisi es fa, principalment, sobre informacions emeses pels telenotícies, i esporàdicament s'ocuparan també de programes no estrictament informatius o fins i tot peces periodístiques no televisives. Aquestes píndoles informatives s'envien setmanalment a agències especialitzades de notícies, mitjans i professionals del periodisme, persones, grups, i altres agents que treballen per a l'abolició de les violències. També es difonen a través de la pàgina web de l'Observatori i les xarxes socials.

Aquest recull d'*Apunts* permetrà, segons indica l'organització SUDS, una «sistematització i un aprofundiment de les recomanacions periodístiques existents —així com la visibilització i revalorització de professionals expertes en gènere i comunicació— i l'impuls de noves recomanacions que es recolliran en una publicació anual».

A més d'aquest recull analític, la seva pàgina web inclou un seguit de documents amb recomanacions per a una representació equilibrada de gènere i de la migració als mitjans.

Un altre dels eixos de l'Observatori ORIGEN és el treball conjunt amb organitzacions feministes catalanes i del Sud. Finalment, tenen previst realitzar unes jornades internacionals amb la participació de periodistes en actiu i diferents actors rellevants de la comunicació i el gènere que incorporen la transversalització de gènere en la seva pràctica periodística.

Mèdia.cat
www.media.cat
Mèdia.cat és l'observatori crític dels mitjans de comunicació que operen en la nostra àrea idiomàtica. Es tracta d'un portal web impulsat l'any 2009 pel Grup de Periodistes Ramon Barnils amb l'objectiu de treballar en la difusió i la defensa d'un periodisme rigorós i un espai comunicatiu propi.

La iniciativa s'adreça als professionals del periodisme, als estudiosos del sector comunicatiu i també a totes les persones interessades a conèixer continguts crítics i analítics dels mitjans generalistes.

Un dels seus àmbits d'anàlisi principals és el discurs que fan els mitjans en qüestions com la violència, els conflictes polítics i socials, l'abús del llenguatge masclista o xenòfob, etc. També repassa els discursos que es fan al voltant de la llengua catalana, denunciant els clixés "regionalitzadors" i l'empobriment del seu ús, la creació dels imaginaris polítics i dels marcs de referència que assumeixen els mitjans. Finalment, publica eines i mètodes per a la pràctica periodística rigorosa i amb criteris d'autocentrament nacional. Aquestes eines es posen també a l'abast dels moviment socials o ciutadans perquè puguin tenir una actitud més crítica amb els mitjans.

Per fer-ho, actualitza diàriament les notícies i informacions sobre els mitjans o el tractament que fan de determinats temes, recull vídeos relacionats amb el periodisme i els mitjans de comunicació presents a les xarxes, publica articles d'opinió amb reflexions dels periodistes i socis del Grup, selecciona articles de desenes de blocs sobre periodisme i mitjans de comunicació dels Països Catalans i recupera articles d'opinió escrits per Ramon Barnils. A més, de forma regular publica informes i estudis monogràfics sobre aspectes concrets de l'actualitat.

Des de l'any 2012 edita l'*Anuari dels Silencis Mediàtics Mèdia.cat*, un document que recopila temes silenciats pels grans mitjans de comunicació al llarg de l'any anterior. Analitza què expliquen i què no expliquen els principals mitjans de comunicació, detecta els temes invisibilitzats, silenciats, marginats i menysvalorats i fa un reportatge sobre cadascun d'ells. Tot plegat, amb l'objectiu de situar aquests temes en l'agenda dels mitjans i donar-los veu per tal que arribin al coneixement de la societat.

RACÓ HISTÒRIC

«Nostàlgics, oblidem-nos, les ciutats no són maquetes que es puguin mantenir inalterables en el temps.»

Marta Sánchez @nenagamba

Així començava Agus Giralt un article sobre la reutilització del patrimoni en un blog relacionat amb la temàtica. Parlar de ciutat és parlar de canvi, creixement i desenvolupament, però també és parlar d'aspectes més concrets que la donen forma i ens ajuden a identificar-la: traçats, espais, carrers tipologies arquitectòniques, zones verdes, paisatge urbà, etc.

Les claus de l'urbanisme passen per aquest filtre i ho fan, no només des del punt de vista de l'arquitectura i la planificació urbana, sinó també des d'un vessant molt més ampli i transversal on participen altres disciplines interessades en l'estudi i intervenció de la ciutat i el territori. Analitzar la seva morfologia i la seva relació amb els seus habitants ens permet identificar i entendre cadascuna de les seves etapes de creixement. Conèixer les formes urbanes permet arribar a comprendre els seus orígens. I successivament fins a trobar-nos que tot és un teixit indivisible.

El cas de Sants no és diferent d'altres ciutats on la industrialització i les relacions que s'estableixen en aquest context han estat un factor decisiu en el seu creixement urbà. Si ens posem sobre plànol i disseccionem en un joc d'anàlisi, quins són els elements urbans significatius de Sants? La Carretera, tren, fàbriques i rieres. Entre aquests punts existeix un espai que s'anirà omplint i crea una trama urbana característica. Ja en els anys preindustrials, els primers edificis que començaven a construir-se ho feien per les vores de l'antiga carretera i entorn de l'església. Els traçats principals de Sants coincidien, per tant, amb l'antiga carretera —C/Sant Crist—, la nova carretera Reial —C/Sants— i la carretera de la Bordeta. Aquestes vies de comunicació pertanyien a tres dels cinc barris que conformaven el Sants de 1850 —Iglesia, Carretera, Bordeta—.

Amb l'arribada dels vapors i la necessitat d'aprofitament del sòl, la parcel·lació de terres va suscitar l'aparició de trames secundàries; carrers molt més flexibles que dividien els traçats principals. Carles Carreres va realitzar un estudi parcel·lari del Sants actual on identificà diferents solars, agrupacions i formes, i destacà tres tipologies: Dels sectors urbanitzats amb la industrialització apareixen solars regulars i allargats. Fruit de l'acarrerament d'una carretera o camí ens trobem amb solars més irregulars i amb la urbanització de les rieres també va provocar un altra tipologia de parcel·les adaptades a la forma natural del terreny. Tots aquests solars van anar estenent-se més enllà de la carretera reial i sobretot, pels voltants de fàbriques com el Vapor Vell, Espanya Industrial, Can Batlló i també, Manufactures Serra Balet a Badal.

En aquest context industrial es consolida una relació entre l'espai urbà i la segregació social fruit de la transformació de la societat capitalista. Tot i que a Sants no trobem una divisió de barris molt acusada, el cert és que sí que podem assenyalar traçats de carrers que amagaven als ulls de la burgesia i visitants les zones obreres. Si comparem la tipologia d'edificis existents a la carretera de Sants amb zones com C/Riego, C/Premià i voltants veurem edificis d'estil modernista molt més alts, amb dissenys més complexos i decoracions amb qualitats estètiques que no pas els edificis obrers de planta baixa i tres o quatre plantes, senzills i amb una decoració més sòbria.

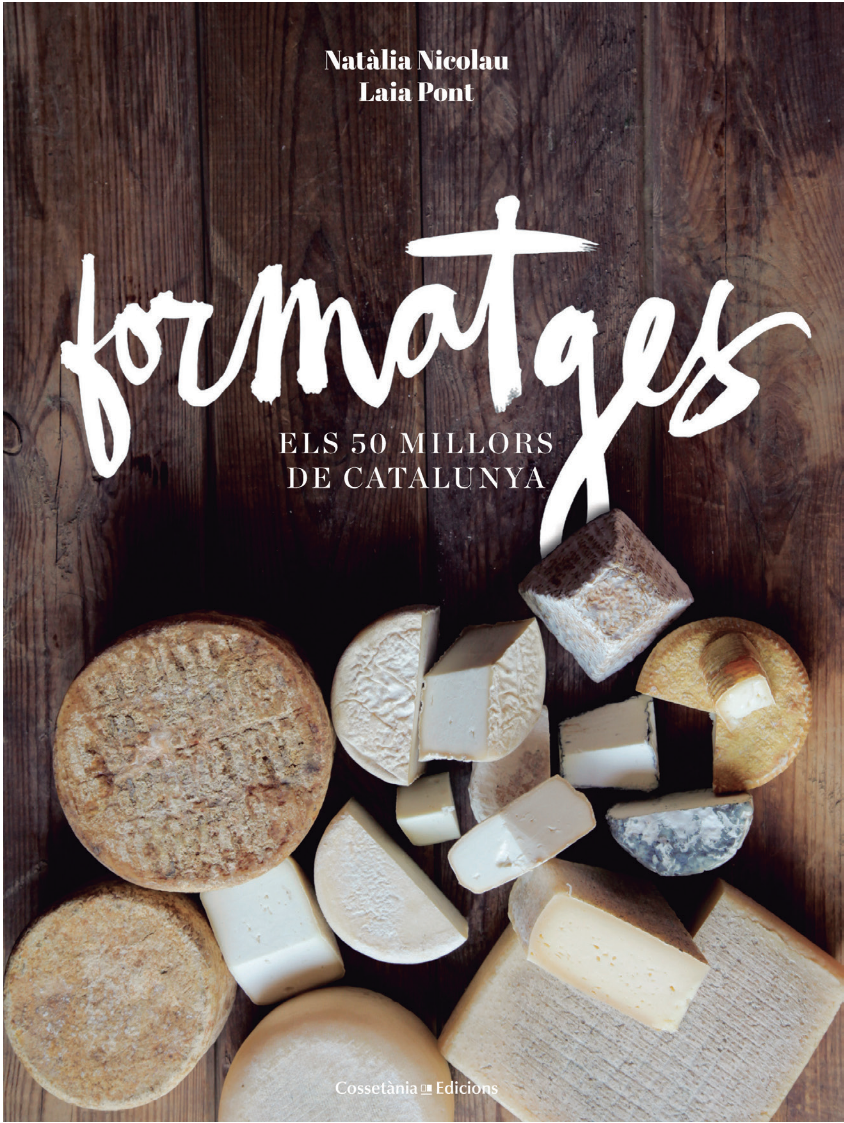
Sants va continuar canviant passat el S.XX. La cobertura de les vies, el cinturó de ronda, els tramvies, nous espais verds i noves places formen part d'aquest desenvolupament modern. Capes i etapes que mai evitaran un altre dels conceptes propis de l'urbanisme: la persistència del pla, on malgrat els canvis, encara podem identificar l'estructura primigènia d'aquella vila de Sants on només hi havia una carretera amb quatre cases que connectava amb la Barcelona emmurallada.

FOGONS DE TEMPORADA

Un llibre de i sobre formatges catalans

Núria May Masnou

Avui us volia presentar, a qui no les conegueu, a dues amants del formatge, a dues apassionades dels animals que donen llet, dels formatgers que la treballen i de les caves on maduren els formatges que en resulten. Són la Laia Pont i la Natàlia Nicolau, autores del blocdeformatges, una pàgina en actiu des del 2011 on hi podeu trobar recomanacions i comentaris sobre formatges artesans, locals, del territori i de més enllà. I avui us en parlo perquè el mes passat varen presentar el seu primer llibre: *Formatges, els 50 millors de Catalunya.* Aquesta petita joia és un reflex de la seva personalitat, no espereu trobar-vos amb un símil del que encara avui és considerat el gran llibre sobre el món del formatge català, *Els formatges a Catalunya* de l'Enric Canut i en Francesc Navarro, el que hi trobareu són vivències i històries formatgeres. En aquest cas la Laia i la Natàlia han plasmat sobre el paper el seu coneixement sobre el panorama formatger català de la mà de les 50 formatgeries que elles han considerat dignes i mereixedores d'aparèixer en aquest llistat. De cada formatgeria n'han escollit el millor formatge i d'aquest, i dels seus autors —animals i formatgers i formatgeres— n'han explicat anècdotes, particularitats i excel·lències. L'emoció de les seves paraules estan en concordança amb les precioses imatges que dibuixen el llibre, el brillant Ferran Castrillo ha sabut plasmar tota la sensibilitat de les noies alhora que, com sempre, ha obtingut les millors fotografies de formatges i acompanyants. Es nota que en sóc fan, de tots ells, i crec que val la pena compartir-los. Després d'una bonica presentació a la fira de formatges de Sant Armengol, el passat mes d'octubre, a aquest llibre se li augura un llarg recorregut. Perquè no convertir-lo en un bonic regal ara que s'acosta el Nadal? Com sempre, recolzant als que realitzen projectes amb ànima, en aquest cas, ànima formatgera.

HUMOR

MÚSICA

MALESTAR SOCIAL

Hereus del fracàs, autoedició 2015

Miki

Hereus del fracàs és el títol del nou treball del Malestar Social. Un dics que ja han presentat en directe tot el que els han deixat i que des d'abans de l'estiu podem sentir als diferents concerts i festivals en el que ha participat la banda de Cerdanyola. Parlem de tot un artefacte sonor carregat amb una desena de temes explosius preparats per detonar i fer diana en qualsevol amant del hardcore-punk melòdic.

Cantant en català i amb unes lletres ben madures, ens ofereixen un disc carregat de crítica a la situació que ens envolta, des de la reflexió cap a un mateix. Despullar-se com a primer pas per vestir-se pels peus i poder caminar ferms i amb estabilitat. Estrofes com «Si no t'agrada això que veus, a mi no em queda temps per perdre. No puc estar sempre esperant que s'alineïn els estels, no em sentiré malament. Després de tot només em queda ser qui sóc» o «L'esperança ens tenia tranquils però ja no té cap sentit esperar» són tota una mostra reafirmació a un mateix, sense concessions a l'autocomplaença.

Els podem escoltar de manera gratuïta a través del seu bandcamp o recolzant al grup comprant el seu CD on destaca un art-work atractiu, treballat i pensat amb molt de tacte. A l a seva proposta musical, també destaquen unes melodies precises i uns cors apuntalats en els moments oportuns, navegant entre registres sense variar la seva contundència. A banda d'aquest treball, la banda participa en molts altres projectes dins l'escena del hc-punk a casa nostra. No s'aturan, per tant, serà millor no deixar-los escapar.

LLIBRES

LaCol llença, una campanya de micromecenatge per publicar un llibre de participació

La Col

Qui dissenya les nostres ciutats i els seus edificis? Arquitectes? Polítics? Constructores? Normalment és així, però cada dia més persones volen decidir sobre l'entorn que habiten. Des de LaCol creiem que les ciutats l'han de fer la ciutadania. Estem vivint un renaixement de la participació, que busca noves formes d'empoderar realment a la ciutadania i arribar a grups que tradicionalment n'havien quedat exclosos: dones, joves, immigrants,... Els projectes participatius han estat un laboratori de noves eines que han demostrat molts bons resultats. Tot i això hi ha una mancança de texts de referència sobre participació ciutadana en temes de ciutat. El màxim que trobem són articles dispersos en publicacions acadèmiques o la difusió parcial que fan les empreses, entitats i administracions dels seus projectes.

Per això hem llençat una campanya per finançar "Construir en col·lectiu", un llibre sobre participació en arquitectura i urbanisme. El projecte el coordinem LaCol, una cooperativa d'arquitectes establerta al barri de Sants que portem anys treballant i investigant sobre el tema.

La publicació consta de tres parts: un apartat teòric, un manual d'eines i una selecció d'experiències. La part teòrica del llibre compta amb textos de grups reconeguts en la matèria com Raons Públiques, Paisaje Transversal i el Col·lectiu Punt6 entre d'altres. L'apartat manual recollirà eines desenvolupades i utilitzades per LaCol en els últims anys. Per a la darrera secció es va realitzar una convocatòria de projectes a principis d'any que va tenir una gran resposta: més de quaranta equips de diferents països van enviar més de 60 propostes. D'aquestes, 16 formaran part del llibre en paper i 18 més s'inclouran en una versió digital ampliada, que es distribuirà lliurement amb una llicència Creative Commons.

El projecte s'està duent a terme exclusivament amb agents de l'economia social i solidària. S'imprimirà a través de Pol·len edicions, una cooperativa de Barcelona especialitzada en ecoedició. Les recompenses les entregarà Trèvol, una ecomissatgeria cooperativa, i la campanya de micromecenatge s'està realitzant amb Goteo, una plataforma que només treballa amb projectes oberts.

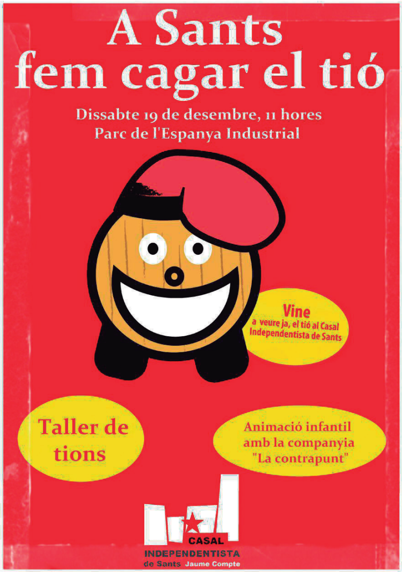
Amb la publicació de *Construir en col·lectiu* volem distingir la qualitat dels processos participatius i les seves eines, difondre les bones pràctiques i cultivar la cultura de la participació en la nostra societat. Podeu col·laborar a la campanya i obtenir diverses recompenses entrant a goteo.lacol.coop.

Més informació a: goteo.lacol.coop.

A Sants fem cagar el tió!

Casal independentista de Sants Jaume Compte

És tradició, però sobretot és cultural.

L'exemple més proper ha passat fa pocs dies; les castanyeres han desaparegut de la ciutat i grups de nenes i nens vestits de mostres criden «truco o trato» com si això fos el més normal. La nostra cultura popular està essent substituïda per una de dominant, anglosaxona i amb unes dinàmiques consumistes que ho impregnen tot. Potser aquest és el motiu perquè el Casal ja fa anys que reivindica el taller de panellets i la copeta de moscatell per Tots Sants. El mateix motiu pel qual fa anys i panys que reclama el tió, com a element festiu i màgic del Nadal, davant de tradicions d'origen nòrdic que el model anglosaxó ens ha imposat en la seva versió més consumista. El tió marca l'inici d'unes festes que temps era temps aportava dues necessitats bàsiques: l'escalfor del tió a la llar de foc i un seguit de dolços i fruits secs calòrics per poder afrontar la duresa de l'hivern i, a més, aquests es menjaven en els àpats familiars de retrobament. Reivindicar el tió és combatre models mercantilitzats d'aquestes festes, i recordar que per tenir una bona festa no hem de vendre l'ànima a cap centre comercial, ni generar dinàmiques consumistes, cal trobar-se amb els de casa, amb escalfor i un bon àpat, cosa que lamentablement avui encara és complicat per a moltes veïnes del barri. Ens veiem el dissabte 19 al matí, al parc de l'Espanya Industrial, per fer cagar el tió, repartir quatre dolços i gaudir amb els somriure dels més petits i petites de la casa.

La Burxa
NÚMERO
200
Festa de celebració
20 de febrer 2016
Can Batlló

AGENDA

Desembre 2015 i gener 2016

Dimarts 1 de desembre a les 10:30h
Taller de Lectura: " Democracia y lucha de clases en la antigüedad", d' Arthur Rosemberg. Organitza: Bombers Indignats
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dimarts 1 de desembre a les 19:30h
Xerrada sobre la resistència contra el centre nuclear de Fennovoima. Ponent: Sergi Saladié (geògraf i activista antinuclear)
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42

Dimecres 2 de desembre a les 11h
Roda de premsa les 4 roses, detingudes de l'#EfecteCanVies
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

Dijous 3 de desembre a les 19h
Xerrada: canvi climàtic, model energètic i sobirania energètica. Casal Independentista de Sants (C/ Muntadas, 24, baixos)

Divendres 4 de desembre de 17h a 19h
Taller de reparació de bicicletes
Ateneu Llibertari de Sants (C/ Maria Victòria, 10)

Divendres 4 de desembre a les 19h
Acte Refugiats i Fronteres
Organitza: Xarxa antifeixista per Grècia
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Divendres 4 de desembre a les 21:30h
Sopador. Ateneu Llibertari de Sants (C/Maria Victòria, 10)

Dissabte 5 de desembre a les 21h
Concert Street Rock & Roll Redbruts; Revenja; Txatarra; The Shark Fins
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Diumenge 6 de desembre a les 16:30h
Cicle Revolucions, projecció de la pel•lícula Tierra y Libertad (Ken Loach, 1995)
Ateneu Llibertari de Sants
(C/ Maria Victòria, 10)

Dimecres 9 de desembre a les 18:30h
Xerrada Interrelacions animals
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dijous 10 de desembre
Solidaritat amb les encausades de l'#EfecteCanVies
19:00h Cercavila informatiu
20:00h Xerrada
21:00h Actuació de Les blasfemes
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42

Divendres 11 de desembre de 17h a 19h
Taller de reparació de bicicletes
Ateneu Llibertari de Sants
(C/ Maria Victòria, 10)

Divendres 11 de desembre a les 19h
L'Ateïsme al Segle XXI. Ponent: Albert Riba
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dissabte 12 de desembre a les 10h
Jornada d'educació Lliure. Organitza: La Pinya. Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dissabte 12 de desembre a les 11h
Jornada de Digitalització de material del CSOA Hamsa.
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dissabte 12 de desembre a les 11h
Visquem els contes: Els arbres ploren
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Diumenge 13 de desembre a les 18:30h
Cicle de violència institucional "No estem sols" de Pere Joan Ventura
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dimarts 15 de desembre a les 10h
Concentració davant la Ciutat de la InJusticia per l'absolució de l'Iker #AcusatXInformar

Divendres 18 de desembre a les 21:30h
Sopador. Ateneu Llibertari de Sants
(C/ Maria Victòria, 10)

Dissabte 19 de desembre a les 11h
Fem cagar el tió amb animador infantil i taller de tions. Organitza: Casal Independentista de Sants Jaume Compte. Parc de l'Espanya Industrial

Dissabte 19 de desembre a les 12h
Tastet princeses barbudes presenten el seu disc "Sempre de vacances"
Organitza: La Nau espai familiar
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Dissabte 19 de desembre
11:30h Activitat esportiva
13:30h Vermut
14:30h Dinar popular vegà
17:00h Quinto Nadalenc
Organitza: Arran. Casal Independentista de Sants (C/ Muntadas, 24, baixos)

Dissabte 19 de desembre
19:00h Projecció de la pel•lícula Matar un Ruiseñor de Harper Lee
19:00h 5a Quina de Can Batlló
21:00h Sopar de Carmanyola
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Diumenge 20 de desembre
12:00h Vermut musical
18:00h Degustació de vi calent i concert
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

Diumenge 20 de desembre a les 16:30h
Cicle Revolucions, projecció de la pel·lícula El viento que agita la cebada (Ken Loach, 2006). Ateneu Llibertari de Sants (C/ Maria Victòria, 10)

Dijous 31 de desembre a les 24:00h
Revetlla de Cap d'any
Només amb venda anticipada
Comissió antirepresiva de Sants
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

AGENDA MENSUAL FIXA

KAFETA OBERTA
Dimarts de 18h a 22h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

ASSEMBLEA DEL CSA CAN VIES
Dimecres a les 19h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

JORNADES OBERTES DE TREBALL
Dijous a les 17h i dissabtes a les 10:30h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

CLASSE DE IOGA
Diumenge a les 19:00h. Preu 5€ la sessió.
Casal Independentista de Sants
(C/ Muntadas, 24, baixos)

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Dilluns de 17h a 19h. Ateneu Llibertari de Sants (C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE LLENGUA DE SIGNES
Dilluns a les 19h. Ateneu Llibertari de Sants (C/Maria Victòria, 10)

ASSEMBLEA D'ACCIÓ LLIBERTARIA
Dimarts a les 20:30h
Ateneu Llibertari de Sants (C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE DIBUIX I PINTURA
Dimarts de 18h a 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

REUNIÓ COL•LECTIU ETCÈTERA
Dimecres de 19h a 21h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Dimecres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

TALLER DE SALSA
Dimecres de 21:30h a 23h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG DEL COL•LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Dijous de 16h a 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Dijous de 19h a 22h. Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Dijous de 21:30h a 23h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Divendres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Divendres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

CLASSES D'ANGLÈS PER INFANTS
Dimarts de 18h a 19h
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE IOGA
Dimarts de 19h a 20h
Preu: 2,90 euros per classe / 11 euros mensuals
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Dimecres de 18:30h a 20:30h
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

INICIACIÓ A L'ALEMANY
Dijous de 16:30h a 18h
Preu 20 euros mensuals
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE TAI-TXÍ
Dijous de 19:30h a 21h
Preu 6 euros per classe / 25 euros mensuals
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

COLLA BASTONERA INFANTIL
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h. Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h. Can Batlló (C/ Constitució, 19)

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

ESPAI D'ENTRENAMENT
Tancat per obres de remodelació i millores
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

LA NAU, ESPAI FAMILIAR
Tancat per obres de remodelació i millores
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

TROBADA SETMANAL MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

LA CISTELLA VERDA
Cada dijous de 18h a 21h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

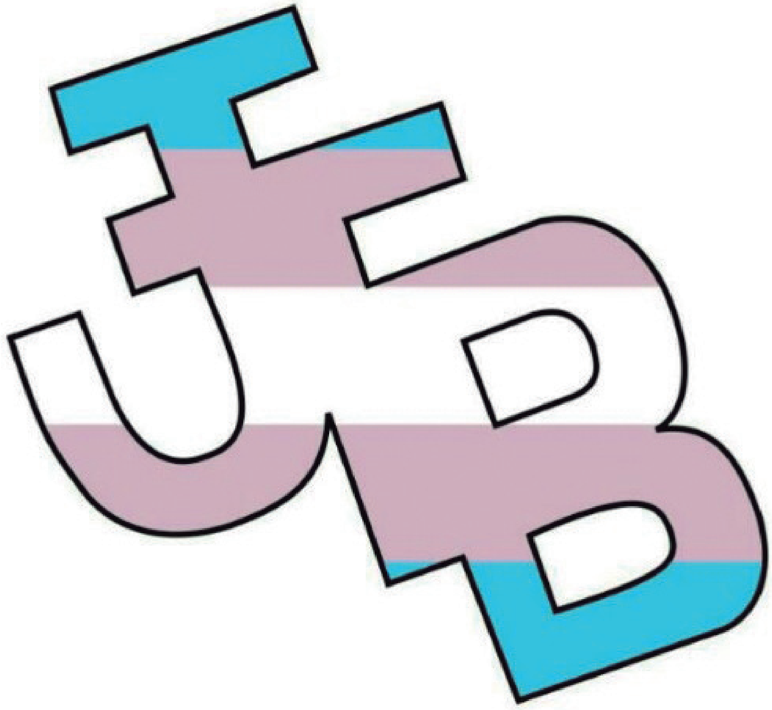
ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Dimecres de 10h a 11:30h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

CLASSE DE IOGA
Dilluns de 19h a 20:30h
Preu 20 euros mensuals pels socis/ 26 euros mensuals pels no socis
Economat Social (C/ Jocs Florals, 157)

Àlex

Joves Trans de Barcelona

Ens trobem amb l'Àlex, de Joves Trans de Barcelona, a un bar de Ronda Universitat. Ens saludem i demanem un te i un cafè abans de seure en una taula. Començo ensenyant a l'Àlex les preguntes que he preparat, per a trencar el gel. A mesura que avança la conversa, l'ambient es va fent més distès i anem trobant-nos més còmodes.

Oriol Barras

En quin context neix l'associació?
Joves Trans va néixer des d'un grup de Whatsapp amb gent d'arreu d'Espanya i de fora també. Hi compartíem experiències, era un grup per estar còmodes i poder desfogar-nos. Un dia una companya de Madrid va explicar que tenien un grup de joves i tot d'activitats molt guais que feien. A mi i a un altre company ens va agradar molt la idea.

A Barcelona ja hi ha grups de persones trans. N'hi ha des de l'àmbit mèdic, cultural, amb Cultura Trans, i també de l'àmbit politico-personal, que seria Generem. Vam pensar que estaria bé perquè quan es parlés sobre allò trans relacionat amb els joves, en parlessin les persones joves trans per elles mateixes. Vam començar com un grup de suport entre els joves amb un punt no mèdic, des de l'amistat i el companyerisme. Al mateix temps miràvem si podíem apropar les nostres necessitats als joves, evitar les dificultats per cobrir-les i també, en base a aquestes dificultats, fer accions polítiques.

A mesura que vam anar creixent, ens vam trobar que no tothom volia estar en totes les coses i que qui vol suport potser no vol altres coses, i ens hem hagut de fer diferents espais i actuar en dos fronts. Hi hauria, doncs, un grup de suport i un altre d'actuació; grup de resposta, potser...No té un nom oficial.

Quin tipus d'actuacions desenvolupa el grup de resposta?
Plantegem les diferents activitats que volem fer des de Joves Trans. Últimament estem fent actes per conscienciar. Vam fer un acte sobre identitats no binàries, per fer percebre més enllà de la identitat home-dona. Ara hem d'anar establint aquest grup per crear les nostres bases. Va venir l'octubre trans, que és el mes en què es reuneixen la gran majoria d'activitats trans, i ens va caure tot a sobre. Ens estem estructurant. Un cop estiguem més organitzats sabrem cap a quin sentit va aquest grup. Ara és, sobretot, un grup d'acció per a la conscienciació i l'autoformació.

Teniu vincles amb altres associacions trans que estiguin formades per trans d'altres generacions?
Sí, amb la Cultura Trans i Generem; ens hi portem molt bé. Estem molt contentes de poder comptar amb ells. I ells també estan molt contents de que nosaltres existim. Però ens va bé ser entitats diferents per poder fer accions diferents. D'una altra manera potser seria més difícil que certes persones s'acostessin. Sense les seves lluites nosaltres no seríem aquí: sense les manifestacions per la despatologització, certes accions, o fins i tot el reconeixement, nosaltres no podríem fer segons quins discursos. No podríem dir: «està bé no voler canviar ara mateix, o mai, o no poder, i això no et fa menys vàlid» o «no tens perquè identificar-te».

Hi ha violències molt evidents, com la violència física. En quines altres dimensions es desenvolupa la violència envers les persones trans?
Per començar, que a una persona amb polla i a una persona amb cony se li assignin inequívocament un gènere et descol·loca molt, independentment de si saps que ets trans o no. És una cosa en què hem coincidit les persones que estem a Joves Trans. Després hi ha qüestions com que si no compleixes amb els rols es riguin de tu; o si surts de l'armari no respectin els pronoms, etcètera. Això és violència estructural contra les persones trans. Com que ets jove et diuen que no ho pots saber, que ho han de parlar amb els teus pares, però potser no puc sortir de l'armari amb els meus pares. De fet, ens vam trobar amb un cas dins de Joves Trans en què una persona va sortir de l'armari a l'escola; tothom la tractava com volia ser tractada, i una professora va decidir que faria una entrevista amb els seus pares i els parlaria del tema. Coses així són violència.

«Necessitem ser visibles de la manera com volem ser visibles, no de la manera com ens volen fer visibles »

Aquí es sumen moltes coses. És una violència quotidiana. Però a l'anar pel carrer, al parlar, allà on sigui, tenim el xip de no saber si les persones amb les que estàs interactuant m'estan llegint des de la meva identitat o no; tenir el neguit constant d'haver de ser validat per l'exterior, que no deixa de ser el discurs que ve des de l'àmbit mèdic. Hi ha gent que pot deixar-ho passar i no veure's afectada, però hi ha maltracte físic, xantatge emocional, bullying. La meitat de les persones trans menors de 18 anys, han intentat suïcidar-se, un índex molt més alt respecte la resta de la població.

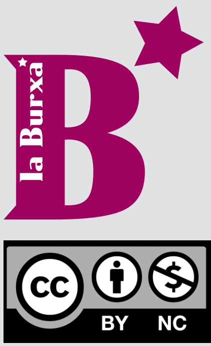
Com creus que es tracta als mitjans les persones trans en general, i la violència contra elles en particular?
Normalment creen més violència. Ho tracten ensenyant el que a l'àmbit mèdic li està bé que sigui una persona trans. És a dir, acostumen a ensenyar al noi trans i a la noia trans, sempre dins del binarisme perquè no contemplen res més. T'ensenyen els que són hetero, i els tipus de preguntes són molt per crear estereotips que no tenen res a veure amb la teva identitat de gènere. És una caricaturització. És un control del patriarcat. Si no tens la validació del sistema no sortiràs a la tele a explicar res. Ets invisible totalment.

Tot i això, cada cop hi ha més visibilització d'allò trans. Fa poc a La Sexta va sortir la companya de Madrid. Als matins, va sortir una companya de Generem. Poc a poc, persones que no entren tant dins del que és normatiu, o que no entren en el discurs tan hegemònic, sí que van alçant una mica la veu. Però ve el cinema i agafa els fets de l'Stonewall Inn i esborra les dones trans de color i hi posa un home gai blanc a fer la revolució.

Quines estratègies es treballen des del col·lectiu trans contra la transfòbia?
Hi ha diferents entitats que treballen en diferents sentits. És l'avantatge de ser persones molt diverses. Es fa molta activitat des de la cultura, com exposicions, llibres tan infantils com més teòrics, cada vegades n'editen més i molt interessants. Una persona de Joves Trans en farà un sobre el gènere. S'està fent bastant discurs, sobretot aquí a Barcelona amb Trànsit*, que acompanyen a les persones, troben que no les han de tractar. També s'està treballant per a fer xarxa. Crec que aquest any que ve el moviment trans es mourà molt. Sobretot pel tema de la despatologització. I tan de bo arribi més lluny de Barcelona.

Nosaltres ens centrem més cap a l'educació, que des de l'educació no s'ensenyi des del sexisme i el binarisme; és bastant difícil. També pensem fer tallers i veure fins on podem arribar. Normalment, quan se'n parla no ho fan persones trans, i es tracta en àmbits molt tardans, com a certes optatives a la universitat, quan si s'hagués tractat a primària, segurament podria ser molt positiu per a les persones trans.

Necessitem ser visibles de la manera com volem ser visibles, no de la manera com ens volen fer visibles.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Oriol Barras, Àngel Bravo, Laia Castells, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Olalla Miret, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla, Jaume Dilmé, Elena Zamora